

นิทานเรื่อง พรแห่งพระจันทร์และของขวัญแห่งพระอาทิตย์

นานมาแล้ว ณ ดินแดนอันไกลโพ้น มีชนเผ่าเก่าแก่สองชนเผ่าตั้งรกรากอยู่ท่ามกลางธรรมชาติโดยมีภูเขาสูงชันขวางพวกเขาเอาไว้ ชนเผ่าทั้งสองไม่รู้ว่ามีอีกด้านหนึ่งของภูเขามีสถูเขาอยู่เช่นเดียวกัน และผู้คนแต่ละเผ่าต่างก็มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ยากจนข้นแค้นไม่แพ้กัน

ชนเผ่าที่อาศัยอยู่ทางฝั่งตะวันออกของภูเขาบูชาพระอาทิตย์เป็นเทพเจ้า พวกเขาศรัทธาในพลังสร้างสรรค์ของพระอาทิตย์ พวกเขาจึงตั้งใจที่จะใช้พลังสร้างสิ่งดีงามให้โลกเหมือนกับที่พระอาทิตย์ให้ทั้งแสงสว่างและความอบอุ่นแก่ทุกสรรพสิ่ง

ส่วนชนเผ่าที่อยู่ทางฝั่งตะวันตกของภูเขานับถือพระจันทร์เป็นเทพเคารพ ทั้งนี้เพราะพวกเขาศรัทธาในดวงจันทร์ที่มอบความสว่างและสงบเย็นให้โลกในยามค่ำคืน พวกเขาจึงมุ่งมั่นที่จะใช้พลังสร้างความสุขสงบให้เกิดขึ้นแก่ทุกชีวิตเช่นเดียวกับพลังของพระจันทร์ และหวังว่าสักวันพระจันทร์ที่พวกเขาเคารพจะทำให้พวกเขามีชีวิตที่ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่

วันหนึ่ง ชายหนุ่มผู้เป็นหัวหน้าเผ่าพระอาทิตย์ ฝันเห็นพระอาทิตย์หายวับไป เมื่อเขาตื่น เขาจึงนำเรื่องไปปรึกษาหมอผีประจำเผ่า หมอผีโยนท่อนไม้ทำนายเข้าไปในกองไฟ จากนั้น หมอผีก็แนะนำให้หัวหน้าเผ่าพาชาวเผ่าไปสร้างวิหารบูชาพระอาทิตย์บนยอดเขาสูง

ในเวลาเดียวกัน หญิงสาวผู้เป็นหัวหน้าเผ่าพระจันทร์ก็ฝันเห็นพระจันทร์หายวับไป เมื่อเธอนำเรื่องไปปรึกษาแม่หมอประจำเผ่า แม่หมอนักทำนายจึงใช้หินทำนายฝัน แล้วแนะนำให้หญิงสาวพาชาวเผ่าไปสร้างวิหารบูชาพระจันทร์บนยอดเขาเช่นกัน

แม้หัวหน้าเผ่าและชนเผ่าทั้งสองจะไม่เคยขึ้นไปบนยอดเขาเลย แต่เมื่อหมอผีทำนายเช่นนั้น ชาวเผ่าทุกคนซึ่งมีศรัทธาอันแรงกล้าจึงพร้อมใจกันขนเครื่องไม้เครื่องมือต่าง ๆ ขึ้นไปสร้างวิหารศักดิ์สิทธิ์บนยอดเขาที่สูงเทียมเมฆ

ชาวเผ่าทั้งสองออกเดินทางในวันเดียวกันและเวลาเดียวกัน....ด้วยระยะทางที่เท่ากัน ท้ายที่สุด คนจากทั้งสองเผ่าจึงขึ้นไปถึงยอดเขาพร้อม ๆ กัน

เมื่อหัวหน้าเผ่าหนุ่มเห็นคนต่างเผ่าปรากฏตัวที่ยอดเขาอันเป็นจุดหมายปลายทางของพวกเขา หัวหน้าเผ่าหนุ่มจึงรีบอ้างว่าตนเป็นเจ้าของพื้นที่อันศักดิ์สิทธิ์แห่งนั้น แต่หญิงสาวผู้เป็นหัวหน้าเผ่าที่นับถือพระจันทร์กลับไม่ยอมอ่อนข้อให้ เธอรีบโต้แย้งพร้อมกับปักคทาประจำเผ่าลงบนพื้นดินอย่างไม่รอช้า

พื้นที่ที่หัวหน้าเผ่าทั้งสองแสดงท่าทีว่าต้องการครอบครองพื้นที่แห่งเดียวกันโดยไม่มีทีท่าว่าจะลดราวาคอก บรรยายากาศจึงตึงเครียดขึ้นเรื่อย ๆ ชาวเผ่าบางคนเริ่มนำเครื่องใช้ในการสร้างวิหารออกมาถือแทนอาวุธ ผู้หญิงและเด็กต่างหยิบก้อนหินใกล้ตัวมาถือไว้ในมือเพื่อต้องใช้ในการต่อสู้ ผู้คนทั้งสองเผ่าลี้มพลังสร้างสรรค์แห่งพระอาทิตย์และลี้มพลังแห่งความอ่อนโยนของพระจันทร์ไปจนหมดลี้น ต่างฝ่ายต่างคิดแต่จะใช้กำลังเข้าแย่งชิงพื้นที่ที่ตนเองหวังจะครอบครองเท่านั้น

ในขณะที่ผู้คนทั้งสองเผ่าตั้งท่าจะใช้กำลังประหัตประหารกัน พระอาทิตย์กับพระจันทร์จึงแสดงปาฏิหาริย์ให้ทุกคนได้เห็น โดยพระอาทิตย์ค่อย ๆ ทอนแสงลงจนมืดสนิท ส่วนพระจันทร์ก็ไม่ยอมขึ้นมาปรากฏตัวบนท้องฟ้า เวลาผ่านไปเนิ่นนาน ท้ายที่สุด ความมืดและความหนาวเย็นจึงปกคลุมไปทั่วทุกหนแห่ง

เมื่อชนเผ่าทั้งสองได้เห็นปรากฏการณ์แปลกประหลาดที่เกิดขึ้น พวกเขาก็เริ่มรู้ตัวว่าพวกเขาลี้มความศรัทธาที่มีต่อพลังแห่งพระอาทิตย์และพระจันทร์ไปด้วยความหลงผิด ทั้งยังลี้มเป้าหมายหลักในการเดินทางที่พวกเขาต้องการสร้างวิหารแสดงความเคารพต่อพระอาทิตย์และพระจันทร์...ไม่ใช่การแย่งพื้นที่บนยอดเขามาเป็นของตนหรือใช้กำลังทำร้ายผู้อื่น

ชายหนุ่มหัวหน้าเผ่าพระอาทิตย์และหญิงสาวหัวหน้าเผ่าพระจันทร์จึงคิดได้พร้อม ๆ กันว่า หากพวกเขาร่วมมือกันสร้างวิหาร วิหารที่ได้ก็คงแข็งแรงและงดงามมากกว่าที่ตั้งใจไว้แต่แรก เพราะเป็นการรวมพลังกันทั้งสองเผ่า มิหนำซ้ำ ยังเป็นการใช้พลังเพื่อสร้างสรรค์ (ตามแบบพระอาทิตย์) และเป็นการใช้พลังสร้างสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจให้สงบเย็น (เช่นเดียวกับพระจันทร์) เมื่อหัวหน้าเผ่าทั้งสองคิดได้เช่นนั้น ทั้งคู่จึงขอโทษกันและกัน แล้วชวนทุก ๆ คนสร้างวิหารบูชาพระอาทิตย์และพระจันทร์ร่วมกัน

ครั้นเมื่อความขัดแย้งยุติลง พระอาทิตย์จึงค่อย ๆ ฉายแสงขึ้นอีกครั้งพร้อม ๆ กับพระจันทร์ที่ทอแสงนวลตาให้ชนเผ่าทั้งสองได้ประจักษ์ แต่ความอัศจรรย์ไม่ได้จบลงแค่นั้น เพราะเมื่อชนเผ่าทั้งสองสร้างวิหารสำเร็จ ความงดงามจากศิลปะของสองชนเผ่าก็ผสมผสานกันจนวิหารดูสวยล้ำมีพลังแต่สงบเย็นอย่างวิเศษ ผู้คนจากทั่วทุกหนทุกแห่งจึงดั้นด้นมาเยี่ยมชมและสักการะพระอาทิตย์กับพระจันทร์กันอย่างล้นหลาม ทำให้เงินทองจากนักเดินทางหลั่งไหลมาเลี้ยงชีพชาวเผ่าทั้งสองจนผู้คนเริ่มมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

หลังจากนั้นไม่นาน ชาวเผ่าทั้งสองก็ค่อย ๆ ผูกพันกันมากขึ้นเรื่อย ๆ จนหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน และกลายเป็นอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ที่แข็งแกร่งและเปี่ยมสุข

ในที่สุด ความร่วมมือร่วมใจกันและการใช้พลังอย่างสร้างสรรค์ก็ก่อให้เกิดความสมบูรณ์พูนสุขขึ้น...ตั้งพรแห่งพระจันทร์และของขวัญแห่งพระอาทิตย์...ที่มอบแด่ผู้ซึ่งนับถือและศรัทธา

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า:

เราควรตระหนักถึงคุณค่าของความสามัคคีและการร่วมมือกัน ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญที่ทำให้เกิดผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่กว่าการแข่งขันหรือการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นเพียงอย่างเดียว การที่ผู้คนในสังคมสามารถทำงานร่วมกันด้วยความเป็นหนึ่งเดียว ย่อมก่อให้เกิดพลังอันยิ่งใหญ่ที่ช่วยสร้างความสำเร็จและความเจริญก้าวหน้าในทุกด้าน ทั้งในระดับตัวบุคคลและระดับสังคม การใช้พลังแห่งความคิดสร้างสรรค์และความอ่อนโยนยังมีส่วนสำคัญที่ช่วยหล่อหลอมให้เกิดความสุข ความสงบ และความสัมพันธ์อันดีในทุกพื้นที่ของชีวิตมนุษย์

นอกจากนี้ การเคารพและให้เกียรติต่อกัน โดยเฉพาะการใส่ใจต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องกับจิตใจของผู้อื่น ถือเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง การแสดงออกด้วยความจริงใจ ความเมตตา และความตั้งใจดีจะช่วยส่งเสริมให้เกิดความไว้วางใจและความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นในระยะยาว เราไม่ควรใช้การกระทำหรือคำพูดที่อาจสร้างความเจ็บปวดหรือทำร้ายจิตใจผู้อื่น เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่เพียงแต่จะทำลายความสัมพันธ์ แต่ยังทำให้สังคมขาดความสงบสุขและความมั่นคง

ในขณะเดียวกัน ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในสังคมนั้นสามารถแก้ไขได้ด้วยการเปิดใจยอมรับความคิดที่แตกต่าง การเรียนรู้ที่จะฟังความคิดเห็นของผู้อื่นด้วยความเข้าใจและความอดทนถือเป็นแนวทางที่สำคัญในการสร้างความสมานฉันท์ เมื่อเราสามารถมองมุมมองที่แตกต่างกันด้วยหัวใจที่เปิดกว้าง ก็จะช่วยให้เกิดการประสานงานและการแก้ไขปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ

ท้ายที่สุด การอยู่ร่วมกันอย่างปรองดองและการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในสังคม ไม่เพียงแต่จะสร้างความสุขให้กับทุกคน แต่ยังช่วยเสริมสร้างความมั่นคง ความอบอุ่น และความสามัคคีให้เกิดขึ้นในระยะยาว การใช้ชีวิตร่วมกันด้วยความเข้าใจ ความเมตตา และการใส่ใจซึ่งกันและกันจึงเป็นรากฐานที่สำคัญที่จะช่วยพัฒนาทั้งตนเองและสังคมให้น่าอยู่สำหรับทุกคน